

Độc Dược Phòng Bán Vé

Chương 73 : Chương 72

CHƯƠNG 72 - KẾT

Cô sinh hạ một bé trai, không mập mạp lắm, đôi mắt rất giống cô, chiếc mũi thì giống ba, phần còn lại thì giống cả hai người, nói chung là một cậu nhóc rất anh tuấn.

Cô và Thẩm Lâm Kỳ cùng nhau bàn bạc, đặt cho cậu nhóc cái tên là Thẩm Tinh, mong muốn trong tương lai hành trình trở thành một ngôi sao sẽ rộng mở như biển khơi. Đương nhiên, hiện tại cô một chút cũng không cảm thấy lo lắng trong tương lai cậu nhóc sẽ làm gì, cô chỉ hy vọng cậu nhóc có thể lớn lên khỏe mạnh và hạnh phúc, cho nên cô thích gọi nhóc là Tiểu Tuấn hơn.

Hạ sinh Tiểu Tuấn đã làm cho thể chất và tinh thần của cô quá mệt mỏi, sau khi sinh cũng không tốt hơn bao nhiêu. Ngoài việc cho nhóc bú sữa, thay tã... Ngoài ra, nhóc còn có một thói quen cực kỳ xấu, chính là đảo ngược ngày và đêm, ban ngày không chịu thức dậy dù chỉ một chút, còn giữa đêm thì sinh khí dồi dào.

Do phải chăm sóc Tiểu Tuấn, cô khôi phục lại vóc dáng nhanh chóng, trong sáu tháng sụt hai mươi cân, thậm chí một tay săn ảnh đã chụp lên hình cô đăng lên tạp chí lá cải xin bí quyết giảm cân của cô.

Thực ra bí quyết của cô chính là bị cậu nhóc mới sinh làm khổ, thế thôi.

"Em thấy nên đổi tên cho thằng nhóc này." Suốt một đêm cô không ngủ, cuối cùng Tiểu Tuấn cũng chìm vào giấc ngủ, Mạch Nhiên quay lại nằm bên cạnh Thẩm công tử phàn nàn: "Cái gì mà Thẩm Tinh, cứ gọi là Thẩm Chiết Đằng* (lộn nhào) cho rồi, sau khi thằng nhóc này ra đời, có đêm nào mà không làm khổ em chứ?"

"Ngoan." Thẩm công tử vỗ đầu cô, "Chờ thằng nhóc lớn lên, em làm khổ nó lại."

"Làm sao như thế được!", cô cắn răng nói, "Em vất vả cực nhọc sinh nó

ra và nuôi nó lớn, ai có can đảm làm khổ nó, em là người đầu tiên giày vò người đó cho đến chết!"

Thấm công tử bị phản ứng của cô chọc cười, híp mắt hỏi: "Vậy em muốn như thế nào? Nếu không chúng ta tìm một cô bảo mẫu?"

"Không được!" Cô lại cự tuyệt ý kiến của anh lần nữa, "Nó là con trai của em, tại sao để người khác nuôi được, em phải hết từng đồng phân, từng bãi nước tiểu của nó để nuôi nó lớn lên, trong tương lai mới có thể tự hào mà nói với nó rằng, mẹ của nó vĩ đại biết bao nhiêu!"

Rốt cuộc Thấm công tử nhịn không được cười thành tiếng.

"Anh cười cái gì?" Cô cau mày nhìn anh.

"Anh nghĩ chính em là người tự làm khổ mình." Anh nén cười, đột nhiên tiếp cận hôn cô.

Cô vốn tưởng đang tranh luận vài câu với anh, không nghĩ tới anh đột nhiên làm như vậy, có chút phản ứng lại, cô nói: "Anh muốn àm gì? Trước tiên bao nhiêu đó được rồi, tối nay em không còn hơi sức để anh giày vò đâu."

"Em yên tâm đi." Anh nâng khuôn mặt cô lên hôn một lúc, sau đó kéo cô vào lòng, "Mấy ngày nay, em nghỉ ngơi cho tốt vào, nghỉ ngơi dưỡng sức."

Lời nói này của anh khiến cô cảm thấy rằng, giống như đang nói với con lợn hãy dưỡng sức đi: "Người ăn nhiều một chút, vài ngày nữa sẽ tể người." Cô đề cao cảnh giác, hỏi: "Anh đang có âm mưu gì?"

"Không có gì." Anh ôm cô chặt hơn, nói khẽ bên tai cô, "Anh chỉ muốn bù đắp cho em một hôn lễ."

Mấy ngày nay, cô chợt nhận ra quả thực Tiểu Tuấn là một cậu nhóc may mắn nhất trên đời, bởi vì có rất ít trẻ con sau này có thể hùng hồn khoe khoang với bạn bè đồng trang lứa rằng: "Mình đã tham gia vào hôn lễ của ba mẹ mình!" Nhưng cậu nhóc này lại có thể.

Tiểu Tuấn có lẽ cũng cảm giác được trong nhà sắp có chuyện tốt, cho nên trong khoảng thời gian chuẩn bị hôn lễ, nó ngoan ngoãn rất nhiều, chỉ ít ban đêm không khóc không làm loạn nữa, để yên cho cô ngủ

Vừa ăn uống vừa ngủ đủ giấc, trạng thái tinh thần của cô nhanh chóng được điều chỉnh, lúc thử áo cưới cho hôn lễ, Linda ở một bên khen cô sau khi sinh con khí sắc rất tốt, ngực căng eo nhỏ, đạt được sự nghiệp, khi đi làm lại nhất định vinh quang tột đỉnh.

Cô nói: "Một mình chị thấy không có vấn đề thì cũng vô dụng, cho dù em rất muốn trở lại làm việc, chị cũng đừng làm người đại diện cho em, tốt nhất là ở nhà sinh một đội bóng cho Tiểu Hàn rồi nói tiếp." Đúng rồi, Linda và Tiểu Hàn trong khoảng thời gian cô trốn khỏi nhà thì đăng ký kết hôn, hiện nay đang trong thời kỳ tân hôn ngọt ngào.

Linda bị cô nói đến nóng nảy, trả lời: "Em mới sinh một đội bóng đó, em nghĩ chị là heo nái đó à!"

"Cái gì mà một đội bóng?" Đột nhiên Thẩm công tử mặt mày hớn hở đi vào.

"Mạch Nhiên nói sẽ sinh cho anh một đội bóng!" (trả thù kìa, khà khà ^^)

Chị Linda này thật không có lương tâm, tại thời điểm mấu chốt lại cản ngược cô một cái, cô tức giận nghiến răng, đang muốn phản bác, lại nghe Thẩm công tử dẹo miệng, bình tĩnh nói: "Đừng có gấp, từng người một."

Gì chứ! Cô thiếu chút nữa chạy đi, một Thẩm Chiết Đằng còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ còn đòi thêm một Thẩm Đảo Đằng *(nghịch ngợm), Thẩm Phúc Đằng *(bổ nhào), Thẩm Đản*(trúng) nữa? Không biết vì sao, cô bỗng nhiên nảy sinh một loại cảm giác muốn trốn chạy khỏi cuộc hôn nhân gượng ép.

Thế nhưng, lúc này hiển nhiên không thể có cơ hội đảo hôn, bởi vì Thẩm công tử vươn tay về phía cô, nói: "Đi thôi, anh dẫn em đến gặp nhóm phù rể."

Bởi vì Anna tở theo đạo Thiên Chúa, cho nên hôn lễ của cô và Thẩm Lâm Kỳ theo phong tục Tây Âu, ở phương Tây không chú trọng việc phù dâu có gia đình hay chưa, do đó cô có đến 3 phù dâu: Linda, Tiểu Kim và Khương Tuệ.

Mà việc chọn phù rể cũng tương đối đau đầu, từ lúc họ bắt tay vào chuẩn bị hôn lễ, danh sách phù rể là Tiết Lâm, Tôn Thịnh và cuối cùng là Lucas. Tôn Thịnh thì cô biết, người đó là trùm trong giới IT, tuổi trẻ anh tuấn, có quan hệ tốt với Thẩm công tử. Thế nhưng, lại có tên một người khá xa lạ, nói thật cô đã đi theo Thẩm công tử lâu như vậy, chưa từng nghe qua anh có một người bạn ở Mỹ thân tên là Lucas, quan hệ tốt đến nỗi có thể làm phù rể cho anh.

Cho nên, khi anh nói muốn dẫn cô đi gặp nhóm phù rể, phản ứng đầu tiên của cô là nghĩ ngay tới người bạn thân bí tên là Lucas này. Thẩm công tử luôn luôn bí hiểm, vị khách thân bí này chắc chắn không hề tầm thường. Mạch Nhiên hiếu kỳ theo Thẩm Lâm Kỳ ra ngoài. Trước mắt cô là nơi tổ chức hôn lễ với thảm cỏ xanh mượt làm nổi lên một sân khấu nhỏ, một dàn nhạc đang biểu diễn, người chủ xướng quay lưng về phía dưới điều khiển dàn nhạc, bóng lưng nhìn qua rất quen thuộc.

"Anh ta là. . ." Mạch Nhiên đang muốn hỏi thì giọng nói của vị chủ trì kia át tiếng của cô.

"Sau đây xin mời bạn của chú rể là Lucas lên chúc phúc cho tân lang tân nương."

Lúc ấy anh ta quay người về phía Mạch Nhiên. Cô đưa tay lên che miệng, thiếu chút nữa hét lên.

Là A Triết!

Bởi vì mang thai mà nửa năm qua cô chỉ có thể nhìn thấy A Triết qua màn hình. Dù vậy, cô cũng có thể thấy được sự thay đổi của A Triết trong quá trình điều trị. Hành vi của A Triết từ từ giống với một người thanh niên bình thường, số lần không khống chế được bản thân ngày càng ít, đặc biệt là nửa năm nay đã có thể nói chuyện một cách bình thường.

Giáo sư James vốn lên kế hoạch điều trị cho A Triết trong vòng ba năm mà A Triết chỉ cần dùng một nửa thời gian là đã có thể hoàn thành trị liệu. Chuyện này thật đáng mừng. Nhưng trăm ngàn lần Mạch Nhiên cũng không ngờ được rằng A Triết lại được cho phép về tham dự lễ cưới của cô.

Mạch Nhiên bỗng cảm thấy mình vừa trải qua bão tố đã nhìn thấy một màu hồng trước mặt. Vạn vạn ngàn từ đều không diễn tả được cảm xúc của cô lúc này. Thật giống như đang nằm mơ vậy.

"Tôi muốn tặng cho chị gái và anh rể tôi một ca khúc tôi viết. Ca khúc này tên là "Năm tay", cảm ơn hai người đã kiên trì để em có ngày hôm nay. Mong ước của em là anh chị có thể nắm tay nhau đến suốt đời, mãi mãi hạnh phúc." A Triết nói xong, bắt đầu cầm đàn ghi-ta lên đánh. Giai điệu du dương vang lên.

"Phía trước một màu hồng tươi sáng, là nụ cười dịu dàng của em. Em nói muốn được cùng anh, ngắm bình minh và hoàng hôn mỗi ngày... nắm tay em, đưa em đi, đây không phải là giấc mộng, mà là lời hứa suốt đời của anh..."

Ca từ rất đơn giản, nhưng mỗi một câu đều tràn ngập sự chân thành. Nghe chúng, Mạch Nhiên không kìm lòng được mà rơi lệ. Thẩm Lâm Kỳ đứng bên cạnh nắm chặt tay cô.

Cách đó không xa, Anna tỷ đang giúp Mạch Nhiên trông Tiểu Tuấn. Cô nhìn đứa bé, nó đang ngồi trong xe đẩy khảnh khách cười.

Linda tựa vào Tiểu Hàn, mắt ngấn nước làm nhòe cả lớp phấn trang điểm.

Tiểu Kim mặc váy ngắn, đứng bên cạnh Kiều Minh Dương mặc một bộ âu phục.

Tiết Lâm và Khương Tuệ đứng tách xa nhau, ánh mắt ôn nhu nhìn bọn họ.

Mấy đứa nhỏ cầm hoa không chịu đứng yên, tay cầm giỏ hoa chạy loạn, trên bãi cỏ lưu lại những tiếng cười giòn tan.

Nhất thời, Mạch Nhiên bỗng cảm thấy mỗi người ở đây đều hạnh phúc, chỉ cần tin tưởng lẫn nhau, vĩnh viễn không buông tay, thì sẽ luôn luôn có một người cầm tay bạn đi đến nấc thang hạnh phúc.

Nghĩ vậy, cô không kìm lòng được mà kiễng chân hôn lên má Thẩm Lâm Kỳ, thấp giọng nói: "Em yêu anh."

"Anh cũng yêu em." Anh cúi đầu hôn lên trán cô.

Thực ra tình yêu mà cô muốn thực sự rất đơn giản, cũng không cần phải thề non hẹn biển, đến chết không đổi, mà với cô, chỉ một câu đơn giản "Anh yêu em/Em yêu anh" cũng đã lớn hơn hàng vạn lời hoa mỹ.

Đường dài mệnh mang, có anh bầu bạn, lòng cô cũng đã đủ hạnh phúc.

----- Hoàn -----

hè he cuối cùng cũng post xong truyện , chúc các bạn đọc truyện vui vẻ

khụ khụ . Các độc giả chú ý:

- Đọc xong rồi mà cảm thấy hay thì cho xin chút quà(comment hoặc phải thanks)

- Đọc xong rồi mà thấy vừa vừa thì cũng phải comment hoặc thanks nha

he he. Nói thế thui chứ các bạn thấy hay là dc rồi

LINK Truyện:

Độc Dược Phòng Bán Vé <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/doc-duoc-phong-ban-ve-639076.html>

LINK Chương này:

Chương 72

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/doc-duoc-phong-ban-ve-639076/chuong-73.html>